

stum tradidit: Judæ Discipuli idem in Christi Vicarios moluntur; sed qui propter omnium hominum salutem tradi se passus est, non patietur suos vicarios in Ecclesiæ, & Religionis perniciem circumveniri.

CAPUT XII.

Expenditur epistola paragraphus tertius.

” **V**ERUM (prosequitur Quesnellus)
 ” eadem illa nomina, quibus primum
 ” exterreor, simul etiam invitant,
 ” & consolantur, adduntque piam mihi, con-
 ” stantemque fiduciam, accedendi propius
 ” ad Apostolicam vestram Sedem, ubi cer-
 ” tissimum esse debet perfugium veritati,
 ” quæ, ut olim Tertullianus, hoc unum ex-
 ” optat, nè inaudita damnetur. Nè mireris,
 ” Beatissime Pater, si non meam, sed verita-
 ” tis causam appellem eam, quæ coram Vo-
 ” bis jam agitur, occasione libri, cui titulus
 ” est: *Considerationes morales in novum Do-
 ” mini nostri JESU Christi Testamentum*: ad
 ” ejus examen institutam esse auctoritate
 ” vestrâ Congregationem nuper accepi.

Quid habeant illa nomina, ut magnopere Quesnellum exterreant, si ejus, & sociorum sensu accipiantur, non video. Sic enim magna quidem Nomina sunt, sed magnæ significationis apud Novatores expertia, ut capite superiore deteximus. Quis etiam credat, Quesnellum nominibus Pontificum *terreri*, qui emissa ab eis excommunicationum fulmina, Catholicis omnibus maximè terribilia, ridet, atque contemnit? Sic in *Epistola Abbatis ad quendam Romanæ Curie Prælatum*, Quesnellus de se, & suis asseclis testatur pag. 30. *Romani majore pollent ingenio, quàm ut credant nos terreri sententiâ lata excommunicationis Pontifici reservatâ*. Non terreri Pontificiis censuris Quesnellum, ipsi facilè credimus asserenti. Hanc enim audaciam plurimis scriptis dudum reddidit manifestam. Sola ejus adversus Constitutionem UNIGENITUS rebellio hæreticis pariter, & Catholicis notissima, Authorem convincit testimonio multiplici, & ineluctabili de publico Romanorum Pontificum, & censurarum omnium contemptu.

Quâ igitur fronte audet hypocrita fingere, se tantâ veneratione CLEMENTEM XI. prosequi, ut vel solis dignitatum ejus nominibus terreatur. Non minùs absurdum, atque impudens est invitationis, consolationis, fiducia commentum. Quis enim credat adeò insanire Quesnellum, ut *confidat* Apostolicam Sedem revocaturam judicium dogmaticum,

& approbaturam quatuor tomos, tanquam veritati in omnibus consonos, in quibus post examen, ut rei gravitas postulabat, maturum, ac diligens, deprehendit præter corruptionem Scripturarum, *propositiones seditiosas, temerarias, perniciosas, erroneas, aliàs damnatas, & Jansenianam hæresim manifestè sapientes*, ut CLEMENS XI. in Decreto anni 1708. declaravit? Non est Romanus Pontifex, ut quidam Episcopi tam in condemnationibus, quàm in approbationibus dogmaticis, facilis aded, ut hodie ædificatum cogatur dies crastinus destruere. In Decretis ad mera humana facta pertinentibus, quæ testimoniis hominum fallacibus nituntur, errorem subinde Pontificibus contigisse, & mox ubi innotuit, fuisse retractatum, non ibo inficias; atque ea æquitas Sedis Apostolicæ, non exigua ejusdem laus est, quàm utinam imitari semper videremus Episcopos, & inferiorum etiam laicorum tribunalium Judices! Quot scandala cessarent pusillorum, & oppressiones innocentium! Sed in dogmatibus ad fidem, & bonos mores pertinentibus, quidquid hæretici, aut novatores garriant, Pontifices unquam Decreta falsa, aut noxia ex Cathedra condidisse hactenus non vidimus; ut proinde nihil in similibus fuerit retractandum.

Si autem Quesnellus primum erroris exemplum in suarum opinionum damnatione occurrisset existimet, confidatque primum fore retractationis, nimium temerarius est, & spe deluditur inanissimâ. Quàm enim misera foret Ecclesiæ conditio, & Divinis promissionibus contraria, si Apostolica Sedes errores, & hæreses in Bajo pridem, Janfenio, atque eorum sequacibus damnatos, in Quesnelliano quatuor tomorum Opere approbaret! Longè maxima scilicet Ecclesiæ pars, imò Ecclesia extra Galliam penè universa; ipsius quoque Galliæ pars præcipua, atque adeò fidelium plerique Ducem sequentes Sedem Apostolicam, cum ipsa à Fide Catholica descivissent.

Oportet calumniatorem esse memorem. Quesnellus in Dialogis contra Decretum 1708. quo idem ejus liber primum damnatus est, pag. 177. *Non est*, inquit, *amplius in usu Roma injustorum judiciorum revocatio*. Unde igitur tanta solatio, & fiducia Quesnello causa? quasi apud CLEMENTEM XI. prævalitura esset supposita à Quesnello veritas, ab eodem Pontifice damnata, tanquam error adhuc aliàs proscriptus, & *Jansenianam hæresim manifestè sapiens*? Perpicuum est præsentiam Quesnelli *veritatem* triumphare in Pontificis judicio non posse absque superioris revocatio-